

Ester herontdekte haar tekentalenten tijdens corona lockdowns

3 uur geleden 6 minuten [Overrij](#) [voorzien](#)

GORINCHEM Ester Dammers reageerde op onze oproep over het verschil tussen de eerste en de tweede corona lockdown. Ze reageerde op onze oproep omdat haar gevoel en mening hierover wellicht anders zijn dan gemiddeld. Ester schrijft al jaren blogs over haar dagelijks leven en toont daar tevens haar mooiste foto's die ze maakt in en om de stad. Tijdens de eerste lockdown herontdekte ze haar tekentalenten en maakte kaartjes die ze rondbracht bij mensen als steuntje in de rug.

RUST EN TIJD „Wat ik me van de eerste lockdown vooral goed herinner, is de indruk die het maakte. Het leek haast wel een film en ergens besefte je nog niet volledig wat er allemaal aan de hand was. Enerzijds was het zelfs een beetje spannend, anderzijds was het griezelig. Iets wat in januari toch nog redelijk de ‘ver van je bed show’ leek, was opeens zó dichtbij en tastbaar. De eerste lockdown bracht voor mij desondanks vooral juist rust die ik mezelf anders niet echt gunde. Ik ben arbeidsongeschikt vanwege een visuele beperking en ben normaal gesproken al veel thuis, maar ik ben nogal slecht in stilzitten en wil altijd productief bezig zijn. Nu ik meer dan ooit aan huis gebonden was, gunde ik mezelf eindelijk rust en tijd voor dingen waar ik anders niet zo snel aan toe zou komen, wat er onder meer in resulteerde dat ik een deel van mijn creativiteit herontdekte. Na ruim 20 jaar pakte ik het tekenen weer op en dat ben ik sindsdien met veel plezier blijven doen.”

ZELFGEMAAKTE KAARTEN „Dit inspireerde me ook om kaartjes te maken met zelf getekende illustraties en die her en der in de stad te verspreiden. In random brievenbussen, maar ook bij kennissen en ondernemers die ik een warm hart toedraag. Ik bracht zelfs een doos vol zelfgemaakte kaartjes bij Steijndel, fietste naar Syndion om daar een pakketje in de postbus te stoppen en bracht een set kaarten bij een thuiszorg-dame, die ze aan haar cliënten zou uitdelen. Ik ben totaal geen mensenmens, maar positiviteit en een glimlach overbrengen vind ik belangrijk, zeker in een dergelijke tijd. Ik heb een week of drie gedaan en ben er toen zachtjes aan mee gestopt, omdat de kosten best opliepen en ik van een uitkering leef vanwege mijn beperking en dus niet veel budget heb. Ook omdat de ‘nieuwigheid’ er nu wel vanaf was en je kon merken dat mensen begonnen te wennen aan het ‘nieuwe normaal’. Hoe vreemd en haast surrealistisch het ook was. Ook fietste ik veel, dat mocht tenslotte. Ik zoek altijd al naar routes en plekken waar ik alleen ben, omdat ik dan mijn ‘accu’ het best kan opladen. Lekker de polder in, genieten van de stilte en de natuur. Dat kwam nu mooi uit, want dat was helemaal corona-proof. En bovendien ook gezond voor lichaam en geest. De lockdown startte met een gevoel van verwachting. Even bikkelen, dan wordt het nieuwe normaal weer ‘normaal’, maar naargelang het voorjaar vorderde, werd dat gevoel minder. Die zomer zouden we ook nog met corona zitten en in de herfst misschien ook nog wel. Maanden die eerst nog zo ver weg leken, waren opeens dichtbij en vervolgens wordt de ‘kraan’ weer dichtgeschroefd, de horeca opnieuw dicht en later ook de winkels. Een strop voor velen.”

“Dit inspireerde me ook om kaartjes te maken met zelf getekende illustraties en die her en der in de stad te verspreiden. In random brievenbussen, maar ook bij kennissen en ondernemers die ik een warm hart toedraag”

METAALMOEHEID „De tweede lockdown, strenger dan de eerste en dat is voelbaar, zelfs als je altijd thuis zit en je dus weinig hoeft te missen. Toch ervaar ik deze tweede lockdown niet per se als veel zwaarder. Het enige wat ik moeilijk te verteren vind, is de ‘metaalmoetheid’ waar veel mensen last van lijken te hebben. Tijdens de eerste lockdown hielden de meesten zich toch wel aan de regels. Tijdens de tweede lockdown lijkt het juist alsof minstens de helft er gewoon geen zin meer in heeft. We ‘weten het

nu wel’, de rek is eruit. Wat het voor mensen die wél strikt willen zijn in het naleven van de maatregelen soms lastig maakt. Zeker omdat het helaas in veel gevallen niet alleen blijft bij het niet naleven van de maatregelen op zich. Je wordt nu al gauw uitgemaakt voor coronagelover, snee muts, een aansteller. Je hoeft maar iemand op een nette manier op aan te spreken of je krijgt direct te zien wat ‘kort lontje’ betekent. Ik heb in het afgelopen jaar al meerdere leuke woorden naar mijn hoofd gehad, enkel door een blik over m’n schouder of een rustig uitgesproken argument. Mensen die pro-maatregelen zijn en het lief hebben een ander daarop aan te spreken, worden al snel in één zin genoemd met het woord NSB’er en andere onaangename en onsmakelijke woorden.”

GELIEFDE KOPJE KOFFIE „De grilligheid en grimmigheid van de huidige samenleving baart me momenteel meer zorgen dan corona zelf, en geloof me, ik onderschat deze ziekte absoluut niet. Anders zou ik niet al bijna een jaar lang mijn uiterste best doen om de regels tot op de letter na te leven. Dan maar een sneue brave burger, maar ik hecht waarde aan mijn eigen gezondheid én die van anderen. En daar hoef je heus geen ‘mensenmens’ voor te zijn, om die term nog maar even aan te halen. De gevolgen van de lockdown zelf, zijn voor mij niet enorm voelbaar. Ik moet mijn geliefde kopje koffie bij HEMA missen en even in een winkel snuffelen zit er niet in, maar dat zijn dingen waar ik prima zonder kan. Ik realiseer me overigens maar al te goed dat dat niet voor iedereen geldt. Mensen met een eigen zaak, een baan die op instorten staat, kinderen die de hele dag door jengelen. Ik zou er ook hoofdpijn en grijze haren van krijgen.”

CREATIEVER Toch geloof ik ook dat het een deel ‘mindset’ is. Ik ben bijvoorbeeld altijd zie, heb onlangs voor het eerst in een jaar bezoek gehad, alie of spreek behalve mijn moeder eigenlijk niemand en dan ligt iets als eenzaamheid of somberheid toch al snel op de loer. Ik heb daarin het ‘geluk’ dat ik nooit veel behoefte heb gehad aan contact en dat ik er minder moeite mee heb, toch geloof ik oprecht dat een positief denkpatroon ook een groot verschil kan maken, voor iedereen. Je redt er je zaak niet mee en het helpt ook niet tegen jengelende kinderen, maar door op een positieve manier naar dingen te kijken, leer je vaak om situaties vanuit een ander perspectief te zien, leer je omdenken en word je creatiever met de hetgeen je wél binnen handbereik hebt. Ook tijdens de tweede lockdown is het idee al een paar keer in me opgekomen om weer iets te doen om een ander (hopelijk) een glimlach te bezorgen, maar ik wilde niet weer zo’n groot project doen als in het voorjaar. Toch heb ik uiteindelijk iets bedacht waar ik inmiddels al werk van gemaakt heb. Gewoon kleinschalig en zonder er al te veel ruchtbaarheid aan te geven, dat zijn de leukste dingen. Spontaan en onbaatzuchtig. Laat die glimlach maar shinen! Juist omdat de mooie en hartverwarmende initiatieven zoals het witte t-shirt met hart op de ramen, de berenzoektocht en de coronahulp hashtag inmiddels echt dingen lijken te zijn die bij de eerste lockdown en dus tot het verleden behoorden, hoop ik op mijn manier een klein verschil te maken.”

Foto: Een nagenoeg verlaten Langendijk tijdens de eerste lockdown Ester Dammers

Foto: Kaartjes naar het ontwerp van Ester Ester Dammers

Foto: Het hondje Bas passeert het teken op straat van de anderhalve meter afstand Ester Dammers

Foto: Een tekening van Gary Barlow van de hand van Ester, het kostte haar 42 uur Ester Dammers om de tekening te maken

Foto: GGD folder van een van de twee coronatesten die Ester liet doen Ester Dammers

Foto: Ester liet zelf een mondkapje bedrukken die sinds de tweede lockdown verplicht Ester Dammers zijn

Foto: Aan de wandel met Bas met onderweg een picknick in het park Ester Dammers

Foto: Beren voor het raam tijdens de berenjacht tijdens de eerste lockdown Ester Dammers

Een van de vele kaartjes die Ester tekende tijdens de lockdown Foto: Ester Dammers